קצם א מיי׳ פ״ב מהל׳ טומאת אוכלין הל׳

:70

:עשין פה

לא ג מיי׳ פ״ל מהל׳

נערה בחולה הל"ח סמג עשין נד טוש"ע

אה"ע סי' קעו סעיף א נהגה"ה: רב ד מיי פ"א מהל'

קסו סעיף ד:

רג הו מיי׳ פי״ל מהל׳

גירושין הל"ד (ומיי׳ פ"ד מהל' עבדים הל"ח)

סמג עשין נא טוש"ע אה"ע סי קנה סעי יב: רד ז מיי פ"ה מהלי שבת

·62 35

ה ח ט מיי׳ שם פכ״ט הלי כב סמג עשין פט

טור או״ח סי׳ תעג: י מיי שם הל׳ (ג) [כח] סמג שם טוש״ע

לו"ח סי׳ תנא סעיף א:

יבוס הלי"ח סמג עשין ג טוש"ע אה"ע סי

מהלי

ב מיי' פ"ד עבדים הל"א

משיקו במים. אם נטמא דמיא בעלמא הוא: משהחמיך אין משיקו (⁽⁾ משיקו במים. דמתרא הוא וכלים ואדם ניתנה להם תורת טהרה במקוה ⁽⁾ לו. יינ אבל באוכל ומשקה לא נאמר בהן טבילה ומים מיטהרים בהשקה ווער

שאם יש לו מים יפים לשתיה ונטמאו נותנן בכלי ומשקען במי המקוה עד שנושקין המים והוי חיבור ובטלי לגבי מקוה שכתרומה טמאה שזרעה בקרקע שבטלה טומאתה והיא טהורה והכי מפרש בכל שעה (פסחים דף לד.) אבל יין במים לאו זריעה היא דטעמא לא בטיל: לא שנו. דמשיקו במים: אבל טמאין מעיקרא לא. ורב גביהה פריך עלה מאי שנא: לשמעהא. כלומר טעמא דהא מתניתין בעא מיניה מרב אשי: יקירי. כבדין: קפי. לף. וילף הברול מתרגמינן וקפא פרזלא (מלכים ב ו): מבלבלי. הכל יחד המים והיין של ממד הלכך מהניא ליה השקה: בותני' כל מקום שיש מכר. כל זמן שהבת קטנה ואביה זכאי למוכרה: אין קנם. אם נאנסה או נתפתתה אין לאביה חמשים כסף דנערה כתיב (דברים כב) ונתן האיש השוכב עמה לאבי הנערה חמשים כסף: וכל מקום שיש קנם. דהיינו כשהיא נערה: אין מכר. דתניא בערכין (דף כט:) יכול ימכור אדם בתו כשהיא נערה אמרת ק"ו ומה מכורה כבר יולאה עכשיו בסימני נערות שאינה מכורה אינו דין שלא תימכר: גב" זו דברי ר"מ. דאמר קטנה אין לה קנס אבל חכמים אומרים יש לה קנם לקטנה

וטעמא מפרש בכתובות (דף מ:) כל

מקום שנאמר נער בלא ה״א אפילו

קטנה במשמע: בת שלש שנים. ראויה לביאה: הכי גרסינן קענה

מבת יום חחד עד שתביח שתי שערות

יש לה מכר ואין לה קנם וחכמים

אומרים קטנה (h) בת ג' שנים שהיא ראויה לביאה יש לה קנם:

מכר לא. בתמיה והלא קטנה היא

עד שתביח שתי שערות: חימה הף

הנס. יש לה ואע"פ שיש מכר משתראה

לביאה עד שתביא ב' שערות והודם

שתראה לביאה יש מכר ואין קנס

ומשתביא שתי שערות ועד שתיבגר

יש קנס ולא מכר ובין בגרות לנערות

הכא גמי מבלבלי. ורבא סלקא דעתך דכי נטמאו מעיקרא בפני עצמן אינו מועיל להן השקה אלא בפני עצמן הקשה ה"ר אליעזר ממיץ למה לי טעמא דמבלבלי כי נמי קפי פרי מלעיל סלקא להו השקה כדאשכחן בפרק התערובת (זבמים עמ:), גבי יין וחלב לחין

אין חוללין שדרך היין עוברים המים אל גוף האדם ועלמה לו טבילה ונראה דלא קשה מידי דלא דמי דודאי אגבא דגברא או אגבא דמנא מחלמלי בהו מיא אבל דרך השקה לא: אבל חכמים אומרים יש מיאון במקום חליצה דתניא. ממני במקום חליצה דתניא. ממני

במקום הליצה דתניא. מתני׳ לדל סימן ¹⁰ הוה מלי לחמויי אבל מימן פי הוה מלי לחמויי אבל מייתי ברייתא משום דמפורש בה ר׳ מאיר: עד שירבה השחור על הלבן. פירוש הבשר לבן הוא וקאמר ר׳ יהודה דבעי שישחיר אותו המקום מן השערות ובשתי שערות סגי מדמפורש בפרק בא סימן ולא שירבה ממש אלא שיהו שתי שערות שוכבות ונראה כמו שריבה השחור כלומר דומה בקונטרס דלא גרסינן על הלבן ¹⁰ בקונטרס דלא גרסינן על הלבן ¹⁰ בקונטרס דלא גרסינן על הלבן

הדרן עלך הכל שוחמין

משיקו במים משהחמיץ אין משיקו במים אמר רבא לא שנו אלא שתמדו במים מהורים ונטמאו אבל טמאים מעיקרא לא אזל רב גביהה מבי כתיל אמרה לשמעתא קמיה דרב אשי מ"ש ממאין מעיקרא דלא דאמרינן איידי דמיא יקירי שכני תתאי ופירא קפי מלעיל ולא קא סלקא להו השקה למיא א"ה מהורים ולבסוף נממאו נמי אלא מבלבלי "ה"ג מבלבלי: מתני שכל מקום שיש מבר אין קנם וכל מקום שיש קנם אין מכר: **גבו'** •אמר רב יהודה אמר רב זו דברי ר"מ אבל חכמים אמרו יש קנם במקום מכר יודתניא יקטנה מבת יום אחד עד שתביא ב' שערות יש לה מכר ואין לה קנם משתביא ב' שערות עד שתיבגר יש לה קנם ואין לה מכר דברי רבי מאיר שהיה רבי מאיר אומר כל מקום שיש מכר אין קנם וכל מקום שיש קנם אין מכר

וחכ"א יקטנה מבת ג' שנים ויום אחד עד שתיבגר יש לה קנם קנם אין מכר לא אימא אף קנם במקום מכר: כותני' כל מקום שיש מיאון יאין חליצה וכל מקום שיש חליצה "אין מיאון: גמ' אמר רב יהודה אמר רב זו דברי ו"מ אבל חכמים אומרים יש מיאון במקום חליצה "חידתניא יעד מתי הבת ממאנת עד שתביא שתי שערות דברי ר"מ ר' יהודה אומר עד שירבה השחור על הלבן: כותני' כל מקום שיש תקיעה אין הבדלה וכל מקום שיש הבדלה אין תקיעה "יו"מ שחל להיות בע"ש תוקעין ולא מבדילין במ"ש מבדילין ולא מבדילין במ"ש מבדילין ולא תוקעין כיצד מבדילין "המבדיל בין קודש לקודש ר' דוםא אומר בין קודש חמור לקודש הקל: גבו' היכי תוקע אמר רב יהודה תוקע ומריע בשמעתיה מיתיבי "יו"מ שחל להיות בע"ש תוקעין ולא מריעין מאי לאו לא מריעין כלל לא רב יהודה מתרץ למעמיה ורב אםי מתרץ למעמיה רב יהודה מתרץ למעמיה וכן אמר ר"ג בחתימתה ורב אםי מתרץ למעמיה לא מריעין בשתי נשימות אלא בנשימה אחת: ובמוצאי שבת כו': מיכא אמר לה א"ר יהודה "בחתימתה וכן אמר ר"ג בחתימתה ורב ששת בריה היכא אמר לה א"ר יהודה "בחתימתה ולו אמר ר"ג בחתימתה ורב ששת בריה חמור לקדש הקל: ולית הלכתא כוותיה: רבי דוםא אומר בין קדש שבת אומר המבדיל בין קדש לחול ובין אור לחשך ובין ישראל לעמים" ובין יום שבת אומר המבדיל בין קדש לחול ובין אור לחשך ובין ישראל לעמים" ובין יום השביעי לששת ימי המעשה מ"ם סדר הבדלות הוא מונה:

הדרן עלך הכל שוחמין

ביתותה שקדשוה אתה או אחיה ואפילו לדעתה יכולה לתאן ויוצאה בלא גע עד שתביא שתי שערות וכל יתי קטנותה אינה ראויה לחלילה אינה האיד איש החדשים: ביתותה שקדשוה אתה או אחיה וא אחיה ואפילו לדעתה יכולה לתאן: עד שירבה שחור שוקף אותו תקום בשער ובתסכת נדה רדף האתר נערה לא מתאנת: במקום חלילה. דאפילו נערה יכולה לתאן: עד שירבה השחור: ביתוך אותו תקום בשער ובתסכת נדה (דף דאתר נערה לא שירבה מתש אלא שיהו שתי שערות ארוכות שוכבות ונראה כתו שריבה השחור: ב'תבנ" מקיעה. ערבי שבתות ויתים מובים להבטיל את העם מן התלאכה ובין השתשות תוקעין להבדיל בין קדש לחול: הבדלה. בתפלה ועל הפרס בתולאי שבתות ויתים מובים: חוקעין. אע"פ שגם היום יו"ט היה ואין בו מלאכה תוקעין להבדיל מתלאכת אוכל נפש: ולא מבדילין. מפני שהנכנס חתור תן היולאי חלול להיום במולאי שבת מבדילין. לפי שהיולא חתור מן הכנס ותקיעה אין כאן: כילד מבדילין. בין שבת ליום טוב כשהוא היולאי שבת: במ"א שבע"ש בשחוא תוקע להבדיל בין קדש לחול דבעי שינוי משאר ערבי שבתות שהרי אין קדושה הנכנסת חתורה תקדושה דיולאה כל כך: מחוף חקיעה. קודם שימים התקיעה הוא מריע בסופה: בנשימה אחת. ותכל תקום תפסיק הוא ביתיים: המולה הנאה בין קדש לקדש: בחשמהם. של הבדלה אבל בפתיחתה הוא אותר בין קדש לחול ובדע שיו והבדלה דכתיבה באורייתל המדיל בין קדש לקדש בין אור לחושך: ולים הלכתא דלא מולולינן ביום טוב לקרותו קודש הקל: באמל שבת. אפ"א המרין בין הם השביעי המא להיו ליום להיות לי נויקרא בן. ובין יום השביעי המא להיות לי נויקרא בן. ובין יום השביעי להיות לי נויקרא בן. ובין יום השביעי המים להיות לי נויקרא בן. ובין יום השביעי המים להיות להיות לי נויקרא בן. ובין יום השביעי המים להיות לי נויקרא בן. ובין יום השביעי להיות להמות להיות להיות להיות להיות מעין חתיתה סתוך לחתיתה בין הדש לחול ומשום לביל למיתה להיות בוות להיות להיות להיות להיות להיות להיות להיות היות להיות להיות להיות להיות להיות להיות להי

הדרן עלך הכל שוחטין

יכול למוכרה נערה אלא קעם היא חשובה נערה שנים וחצי עד שתים עשרה שנה חשובה נערה ואם מביאה ב' שערות ואלו הן ששה חדשים ומכאן ואילך חשובה בוגרת: וכל מקום שיש קנס אין מכר. כלומר בזמן נערה ואם מביאה ב' שערות ואלו הן ששה חדשים ומכאן ואילך חשובה בוגרת: וכל מקום שיש קנס אין מכר. כלומר בזמן נערה שהאב יכול למוכרה אם אדם תפשה באותו זמן ושכב עמה יש לה קנס: כל מקום שיש שיאון אין חליצה. כלומר באותו זמן שהבת יכול למוכרה אבל אי"לונית האיו האלוץ ולא ליבם ואינה ראויה לחליצה אלא א"כ יכולה ליבם שמא לאחר זמן תמצא איילונית דאינה ראויה לחלוץ ולא ליבם ואינה ראויה לחליצה אלא א"כ יכולה ליבם שמא לאחר זמן ממצא איילונית היוה הוות בעותו במותו במותה זמן יכולה לחלוץ: כל מקום שיש שלא כדין שייבום איילונית אין חשוב ייבום מ"ט דבעינן להקים לאחיו שם וליכא דאיילונית היא: וחכ"א עד שירבה השחור. כלומר עד שישחיר באותו מקום לרוב שערות ובאותה זמן יכולה לחלוץ: כל מקום שיש תקיעה אין הבדלה. כיצד יו"ט שחל להיות בע"ש כוי חוקעין להבדיל את העם מן המלאכה שביו"ט בע"ש מותרין הוו באוכל נפש והיו תוקעין לערב להבטיל את העם מלאכה: היכא אמר לה. רב יהודה לקדש שאין מבדילין בין קדש לקדש שמרו אבל חל יו"ט במו"ש מבדילין בין שבת ליו"ט ולא תוקעין את העם להבטיל ממלאכה שיני אבע שו שום מלאכה: היכא אמר להבדלה בשאנו ועושין רב שישא בריה דרב אידי אמר אף בפתחתה הבדלה מבדיל בין הקדש ועושין בהיל בין החול ולהבדיל בין החשך ואבדיל אתכם מן העמים ויברך אלהים את יום השביעי הוול ולהבדיל בין החול בין החול בין החול ולהבדיל אתכם מן העמים ויברך אלהים את יום השביעי החול בין החול מונה וכוי כלומר כל הבדלות המונו וכתיב להבדיל בין החול בחלים שוב מבוים להבדיל בין החול בכדיל בין החול בדיל שונה וכוי כלומר על הבדלות הות ומתב להבדיל בין החול בסלים פורף מבין החול בלימר מים הבדלות הות להבדיל בין הקדש ובין החול: סלים פירקא

מוסף רש"י

שנים ויום מבת ג׳ אחד. שבילתה בילה ולין נמוליה חוזרין (כתובות מ:). אף קנס במקום מכר. משתהא ראויה לביאה עד שתביא שתי שערות הוו תרוייהו ומשהביאה שערות עד שתבגר קנס ולא מכר (שם). עד שתביא שתי שערות. ומשהביאה אינה ממאנת ואפילו לא בעל ממחלת חפיטו לח בעל לחחר מיכן (שם דו). תוקעין. להבטיל את העם ממלחכה המוחרת ביו"ע כגון אוכל נפש, ולהבדיל בין הקודש ובין החול (שבת קיד:). ולא מבדילין. נתפלה ועל הכוס, דלא תקנו לומר הגדלה אלא ביציאת קודש ובכניסת חול ולא בכניסת קודש וביציאת חול, דהתם שייך לקדושי חול, דהתם יומא וקדוש יום שמקדשין על היין הוי היכירא דיליה (שם). במוצאי שבת. ואם חל יו"ט במולאי שבת, וחם חג יו״ע במונחי שבח, מבדילין. בתפלה ועל הכוס, המנדיל בין קודש לקודש, מפני שהקודש חמור יולא ונכנס קל, תוקעין. מבעוד יום להבטיל ולהבדיל, דהא היולא חמור והיום לא עשו שום מלאכה (שם).

מוט מממכה (שם). הדרן עלך הכל שוחמין

שימה מקובצת

ל) אבל חכמים אומרים יש מיאון במקום חליצה ומאן חכמים ר' יהודה היא דתניא עד מתי: ל) והוי חבור ובטלי לגבי מקוה

ל) כתובות מו, בל) [שס],
גו"ש, ד) כתובות מו, בל) בושם,
לו. יצמות יב: דה כ ב.
נייע סלן מוסי ד"יה אבלן
() [מוספתא סוף פ"א מוספתא סורה פ"א ה"ח],
ל) [מיספתא סורה פ"א ה"ח],
ל) [מיס"א: לגויסן,
ל) [מיס"א: לגויסן,
ל) [מיס"א: לגויסן,
ל) [מיס"א: לגויסן,
ל) [מיס"א: לצויסן,
ל) [מיס"א: לצויסן,

הגהות הב"ח (ל) רש"י ד"ה הכי גרסיטן וכו' מבת ג':

רבינו גרשום

החיור כלומר שמא אחי לא היה מחמיץ על התמד הזה שאם משייריז משיקו במים. כלומר אם נטמאו בשרץ או באוכלין הם טמאין: עד שלא החמיץ משיקו במים. כיצד משיקו נוטל כלי שפיו קצר וממלאו מן . התמד שהוא טמא ומשים הכלי בתוך המקוה ומציף המים על פי הכלי וחשוב להו כטבילה והכי קאמר עד שלא החמיץ דחשוב כמים עושה להו השקה: אבל משהחמיץ אין משיקן דחשוב יין וליין אין עושין השקה: לא שנו אלא שתמדו במים טהורים ונטמאו במים יוטיל להן השקה. ועכשו יועיל להן השקה. אלא מבלבלי בין שתמדו במים טהורין לכתחלה ובין שלא תימדו במים טהורין לכתחלה ומועיל להן השקה בין (לאחד) לוון וושקוו בין (לאווו) [נטמאו מעקרא] ובין לבסוף: האחין השותפין שחייבים בקולבון. כלומר קולבון זוהי מעה קטנה . שכל ישראל חייבין מחצית . השקל בכל שנה ושנה משקל ואם בין שני אדם נותנין שקל חייבין להוסיף קולבון ואם אדם אחד חייב שקל להקדש ונותן שקל אין להוסיף עליו כלום והכא הכי קאמרינן האחין שבענין יובה הוויין שותפין שהניח להן אביהן ביחד ירושתן ואח״כ לא חלקו דומין לאדם אחד ואין חייבין שניהם שקל שלם בשביל שני מחצית השקל וחייבים במעשר בהמה דאין דומין כלקוחות אבל אם חייבין . בקולבון דהניח להן ירושה ואח"כ נשתתפו . כלקוחות שלקח זה חלקו . כמין שני בני אדם וחייבין . בקולבוז ופטוריז ממעשר אין לה קנס. כלומר באותו . זמז שיכול למכור אדם את תפשה ושכב עמה אין . לה חמשים כסף שכתוב